

שלשה מינין פרק ששי נזיר

לו.

עין משפט
גר מצוה

א ח מיי פ"ה מלכות
אסוריו מוצה ה' ב
סגנון לחין שית:
ב ב מיי פ"ה מלכות
טומאת חולין ה"ג:
ג א מיי שם הלכה יג:

נוסחת הריב"ן

א] נמו ועירי: ב] זעירי גבי:
ג] ש טו פסוק: ד] תרומה:
ה] והא ליכא בתרומה
ו] תמקום מנע כביה לדין
ז: כ"י: ח] פ"ה והא ליכא כבי
ט] חילת פרס ממנו זית של
תרומה:

הגהות התוספות

1. ז"ל ומשמעות.
2. ב"ר א' אלוהו וכן כל.
3. ז"ל
4. רמב"ם מנין דהיינו חזי
5. רמב"ם רמב"ם
6. ז"ל
7. ז"ל
8. ז"ל
9. ז"ל
10. ז"ל
11. ז"ל
12. ז"ל
13. ז"ל
14. ז"ל
15. ז"ל

פי' הרא"ש

אף שאור בכל הקטירו.
נמי היתר מצטרף לאיסור
אם הקטיר חצי זית חמץ
וחצי זית מלאה פטור ואינו
מערובץ מלאה כל אחד
ניכר. כמאן ב"ר א' דרבי
כל ב"ר כל המנחות תניא
כי כל שאור וכל דבש
מקטרו אין לי אלא
כולהו. פ' ה' עירובין דהיינו
ב' זיתים דבבב אין קומץ
פחות מב' זיתים מקצת
מנין חצי קומץ דהיינו
זית ת"ל כל. עירובין מנין.
פ' חצי זית שאור וחצי
זית מצה דהיינו היתר
מצטרף לאיסור ת"ל כי
כל. והיינו דקאמר כמאן
כל ב"ר א' דרביש כל גבי
כל מחמת לא תאכלו
לרבות כוחה הבבלי ושכר
המדי. ופליגי רבנן פ' ואלו
עוברין וכוון דרביש כל
למקצתו ייתיר להיך כל
לרבות עירובין דהיינו היתר
מצטרף לאיסור אבל לרבנן
דלא דרשי כל איצטריך
כל לרבות מקצתו
והיתר מצטרף לאיסור
אין משמעני מנייה. אי
הכי לענין חמץ בפסח
נמי לר"א היתר מצטרף
לאיסור דכתיב ביה כי
כל אוכל מחמת אה"ג
אלא לאפוקי מאביי דאמר
היינו כותבין בפחו' מכות
ומפריש בהייתא דפי' כל
המנחות אין לי אלא כולו
דהיינו כותבין דל' לאביי
הי קטרה בפחות מב'
זיתים מקצתו מנין פ' חצי
זית ת"ל כל. עירובין מנין פ'
מנע שאור מעורב בהיתר
דפי' הואיל ומעורב בטל
ת"ל כי כל ולדידיה לא
שייך למימר שאור היתר
למצטרף לאיסור דהא אין
צריך צירוף דאפי' פחות
מכות מייחייב. ועדיפא

ומיעט מיעט בתרא למאי האני הא זמינע וריצה לחוד זריצה
ומיעט וריצה דרשינן ליה א' כדפי' ר"ת ואע"פ דריצה ומיעט וריצה
נמי אמר דריצה קמח לא מהני מידי בשלמא התם איכא למימר
ריצה קמח אורחיה דקרא להתחיל צו כמו ולקחת המרע אבל מיעט
בתרא ליכא למימר הכי הילכך ז"ל

אינה מדה בתורה אפי' למאן דרביש
ליה זריציו ומיעטו דרשינן ליה
צפרט וכלל ופרט. עכ"ל מהר"ף נ"ע:
א"י היתר מצטרף לאיסור. אם אכל
חצי זית זכר וחצי זית חלב
אינו חייב: [מוין] מנייר שהרי אמרה
תורה וכל משרת עונדים לא ישתה.
כלומר שאם שרה פתו ציין ויש צו
מפת ומיין כדי לנרץ [כזית] חייב הכי
דרשינן צסמן דאי איכא כזית מיין
לחודיה קרא למה לי ומיטורא? דמשרת
דרשינן ליה הכי ולא מכל וכל לגרום
מה שכתוב צספריים משרת וכל משרת
דהוה משמע דמכל דרשינן ליה דל"כ
לפרוך אדר' אזהו נמי כמאן כ"ר א'
דרביש כל ופ"ה א' אס תימני לומר
דרבנן דרשי וכל משרת אע"ג דלא

דרשי כל מ"מ מאי פריך לקמן ממאי דהאי משרת להיתר מצטרף
לאיסור הוא דלמא לינא עטמה ידי משום כל וכל אלא ודאי
משמעות ידיה ממשרת ולא מוכל: **זעירי אמר אף שצ"ב**
[תקטירין]. שאם הקטיר חצי זית משאור וחצי זית ממנה מצטרף
משום כל שאור לא תקטירו: **במאן ברבי אע"פ** דרביש ב'.

צפ' אלו עוברין (פסחים מג). כל מחמת לא תאכלו לרבות כותם
הצבלי ושכר המדי ופליגי רבנן עליו ופי' רש"י צפ' אלו עוברין דועירי
לא תקטירו [דתינא] התם אין לי אלא כולו מקצתו מניין ת"ל כי כל שאור וכל דבש
לא היינו היתר מצטרף לאיסור ור"ל חצי זית משאור וחצי זית ממנה
צפ' כל היתרות לאיסור ור"ל חצי זית משאור וחצי זית ממנה
וכי אמר צבאנו עוברין (פסחים מג): ור"ל רבנן ר"ל חצי זית משאור וחצי זית ממנה
דנהי (ה) דרבנן דרשא [אחרונה] לא דרשי ב' [מנין] כל כ"ר א' מ"מ דרשא [ראשונה] הפשוטה יותר דרביש ר"א מכל רבנן דרשי לה מכי כל לך
נראה דועירי מפרש הברייתא צפרק כל המנחות כדפירש [רבא] התם אין לי אלא כולו פירוש כל הקומץ דהיינו שני זיתים דקסבר אין
קומץ פחות משני זיתים מקצתו מניין פירוש חצי הקומץ שהוא כזית מ"ל כל עירובין מניין דהיינו חצי זית דלמא דהיינו היתר
מצטרף לאיסור ת"ל כי כל והשתא אפי' דרביש כל (ה) אמר' שפיר' דכל אמא לחצי הקומץ דמיית' ליה כי כל לעירובו
דהיינו היתר מצטרף לאיסור כדפרישית אבל לרבנן דלא דרשי כל (ה) רק כי כל? למקצתו דהיינו לחצי הקומץ שהוא זית שלם אבל עירובו דהיינו
היתר מצטרף לאיסור (ה) צירוף לא שמעי' כלל ואפי' דרביש מקצתו מניין דהיינו חצי זית וס' הקטרה צפחות מכות מאי קאמר ר' א' עירובין מנין
והא לאכזי א"ר עירובו לנרץ היתר (מצטרף) לאיסור דצ"ל חצי זית משאור וחצי זית ממנה דהיינו חצי זית משאור וחצי זית ממנה דברייתא
דברייתא מרבה חצי זית זענייה וצסינא אפי' אינו זענייה אלא [מנחה] שמיני ניכר וכו' פה"ק דרביש ב' א"י ה"ב לענין חמץ בפסח.

לר"א נמי היתר מצטרף לאיסור דהתם נמי כתיב כל מחמת לא תאכלו: **א"ה"ג אלא לאפוקי מראביי**. ה"ק דשאור עדיפא לאשמעינן
דלא כחזי והא קמ"ל דאין הקטרה כו' ואי איכא צירוף אין ואי לא לא והכי מפרש ליה לברייתא דפרק כל המנחות אין לי אלא כולו
פ' כזית מקצתו פ' חצי זית דהכי אית ליה עירובין מניין דהיינו מועט שאור מעורב דפי' אמניא הואיל ומעורב בהיתר יתבטל ת"ל כי
כל ולדידיה אין שייך צירוף דאף צפחות מכות שאור חייב ואפי' לאכזי דרביש מכל שאור צפחות מכות אמאי לא דרביש נמי חמץ לחייב
צפחות מכות לא תלעזר וי"ל דשאי גבי חמץ דכתיב זיה אכילה ואין אכילה צפחות מכות: **ל"ה שמעתא**. דר' אזהו
דצבאר איסורין אין היתר מצטרף לאיסור: **המקפדה** של תרומה. דבשיל עז וקפי ענין דיסא (ה) והשמן ענין דיסא (ה) וזיתין ענין דיסא (ה)
שנגע טבול יום צפחות פסל את כולו עיקר ודאי של תרומה ועבול יום פוסל את התרומה המקפדה של חולין והשמן של תרומה
ונגע טבול יום צפחות לא פסל אלא מקום מגעו בלבד: **ה"ג רש"י מקום מגעו אמאי** (ה) פוסל. הא צבטילמו¹¹ תנלין דקסבר¹¹ דימוע מדרבנן
הוא לאסור כלומר דמדאורייתא חד צבתי צטיל והא דתרומה צמד ומאה דרבנן הוא: **אמר רבה בר בר חנה** (ה) **מדאורייתא הוא**
הוא"י וזר לוקה ע"יו בבזיה. משום דשם תרומה עליה [הלך] לגבי טומאה נמי שם תרומה עלה] ומיהו לא חמירא כתרומה עלמה ליפסול
כולן לשון רש"י [בפסחים] וקשה לרבינו עקיבא דהמפרץ וצבטיל ברוכא משמע שהשם והשמן אינו צנין דלדבר שהוא צנין אין מתבטל ולא
משמע הכי [דקתני] ונגע טבול יום צפחות מכות שאור חייב ואפי' לאכזי דרביש מכל שאור צפחות מכות אמאי לא דרביש נמי חמץ לחייב
והשמן צנין ותו דיסא דה' משנה צפחות טבול יום (ה"ג מ"ג) א"ר יהודה אימתי צומן שהם גוש צקערה צומן דיאריי שהוא צנין וע"ק
לרבינא דתנן התם עישה דמקפדה צפחות מכות וכו' ור' ור' א' אומתי צומן שפלת אלמא דמועט ומעורב ואינו ניכר לא
מפליגי צין מקום מגעו שלם לא תאכלו דהוא עיקר ודאי של תרומה ועבול יום פוסל את התרומה המקפדה של חולין והשמן של תרומה
על המקפדה ונכריין ורישא צפחות של תרומה ושם ושמן כוליה חולין י"ל דהשם והשמן הוי כידות לטומאה דכידות אוכלין אמרינן צעלמא
(חולין דף ק"ה). שהן מציאות את הטומאה אבל מקפה של חולין ושמן של תרומה לא פסל אלא שם ושמן שנגע צו וה"ג והוינן צה
מקום מגעו אמאי פסל הא לא הוי צבילה וצעניי רש"י לא ישרה זאת הגירסא צצכמה מקומות פ' שאוכל מקבל טומאה אפי' צכל שהוא
כדרש"י צב"כ ארוב יטמא ממלד שמתמא צכל שהוא יכול אף לאחריים צכל שהוא ת"ל אשר יוכל אוכל הנאכל צבת אחת והיינו צבילה ור"ת
אומר דאסמכתא צעלמא הוא צצכמה' אלהות (פ"ג מ"ה) תנן פחות מצבילה אוכלין¹² וקתני סיפא זה הכלל הטמא אינו ממעט והא דייקא והא [לא]
הוי צבילה צ"ל דלאו אשמן דייק דמשקין טמאין צפחות מצביות אלא חשום פריך וא"ת ומאי פריך והרי שם ושמן (ה) אחת הוא שאין
מקצתן טומאה פחות מצבילה מדאורייתא מ"מ ד' פסלי שפיר אע"פ¹³ דאין צבטילן טומאה מדאורייתא ודא"ת מדרבנן טמאין ואפי' פריך
הא¹⁴ דפסלי ר"ל מדרבנן וי"ל דלשגא דפסל משמע מדאורייתא: ומשני דהואיל דזר לוקה כזית ולא דוקא נקט לוקה דהוא מלאה טומאת
שם מדרבנן אלא הכי קאמר הואיל וזר לוקה עליו צביות אילו היתה תרומה דאורייתא דין הוא להחשיבה ולא יקטיל אגב המקפה:
(ה) **משום** דהיתר מצטרף לאיסור. דאין נמלא¹⁵ ה' שיהא לוקה עליו צביות ואם תאמר ולימא הואיל וזר לוקה עליו צביות אם
היה מלקט וזכר (ה) משם כזית ור"ת דאין דרך אכילתו צכך ומשום דך עטמה לית לן למימר שלא יתבטל אגב המקפה:
מאי טעמא לאו משום דהיתר מצטרף לאיסור. אלמא אפי' צבאר איסורין נמי אית להו היתר מצטרף לאיסור [ואת אמרת] דווקא צבוי:

ועירי אמר אף שאור בכל הקטירו. (ה) שאילו אין צבאר כזית ועיסה
משלימו לכזית שהוא חייב ועובר משום שנאמר כל שאור וכל דבש
לא תקטירו (ויקרא ב): **כמאן כ"ר א' דרביש** כל. לגבי חמץ צפ' אלו
עוברין צפסחה¹⁶ דקתני ועל עירובו צלאו דברי ר' אלעזר דכתיב כל
מחמת לא תאכלו (שמות יג): אי
הכי לימא א' זעירי וכן נמי לענין
חמץ צפסח יהא חייב על עירובו
משום דכתיב זיה כל: **אין הוי נמי**.
לענין חמץ צפסח היתר מצטרף
לאיסור וכ"ר א' והאי דקאמר צ גבי
שאור משום לאפוקי דאזי דאמר
צמסכת מנחות יש הקטרה צפחות
מכות קמ"ל מדצעינן צירוף דאין
הקטרה צפחות מכות ואין חייב
עליה אלא א"כ צ"ה צו כזית או
שיהא היתר משלימו לכזית: **מקפה**
של תרומה. העשייה מיין של
תרומה. מקפה רטוב: **והשום**
והשמן. שנותנין לתוכו משום תבלין
הן של חולין: **ונגע טבול יום**
צמקטין. איכא דאמרי (ה) משום ושמן
של תרומה צכל לא צמקפה [דחולין]

טבול יום שזיהו רבנן שני ואין שני עושה שלישי אלא בתרומה.
ואת דאמרי מאי צמקטין אפילו צמקפה של חולין דכיון דעריבי
צמד מנא דמי ליה כמאן דנגע צתרומה עלמה: והוינן צה
אמאי פסול צמקוס מגעו. ה' א' דאין טומאת אוכלין צפחות
מצבילה: **ומה טעם**. לוקה עליו צכזית והא ליכא שיעורא (ה) ו

הצבלי ושכר המדי ופליגי רבנן עליו ופי' רש"י צפ' אלו עוברין דועירי
לא תקטירו [דתינא] התם אין לי אלא כולו מקצתו מניין ת"ל כי כל שאור וכל דבש
לא היינו היתר מצטרף לאיסור ור"ל חצי זית משאור וחצי זית ממנה
צפ' כל היתרות לאיסור ור"ל חצי זית משאור וחצי זית ממנה
וכי אמר צבאנו עוברין (פסחים מג): ור"ל רבנן ר"ל חצי זית משאור וחצי זית ממנה
דנהי (ה) דרבנן דרשא [אחרונה] לא דרשי ב' [מנין] כל כ"ר א' מ"מ דרשא [ראשונה] הפשוטה יותר דרביש ר"א מכל רבנן דרשי לה מכי כל לך
נראה דועירי מפרש הברייתא צפרק כל המנחות כדפירש [רבא] התם אין לי אלא כולו פירוש כל הקומץ דהיינו שני זיתים דקסבר אין
קומץ פחות משני זיתים מקצתו מניין פירוש חצי הקומץ שהוא כזית מ"ל כל עירובין מניין דהיינו חצי זית דלמא דהיינו היתר
מצטרף לאיסור ת"ל כי כל והשתא אפי' דרביש כל (ה) אמר' שפיר' דכל אמא לחצי הקומץ דמיית' ליה כי כל לעירובו
דהיינו היתר מצטרף לאיסור כדפרישית אבל לרבנן דלא דרשי כל (ה) רק כי כל? למקצתו דהיינו לחצי הקומץ שהוא זית שלם אבל עירובו דהיינו
היתר מצטרף לאיסור (ה) צירוף לא שמעי' כלל ואפי' דרביש מקצתו מניין דהיינו חצי זית וס' הקטרה צפחות מכות מאי קאמר ר' א' עירובין מנין
והא לאכזי א"ר עירובו לנרץ היתר (מצטרף) לאיסור דצ"ל חצי זית משאור וחצי זית ממנה דהיינו חצי זית משאור וחצי זית ממנה דברייתא
דברייתא מרבה חצי זית זענייה וצסינא אפי' אינו זענייה אלא [מנחה] שמיני ניכר וכו' פה"ק דרביש ב' א"י ה"ב לענין חמץ בפסח.

לר"א נמי היתר מצטרף לאיסור דהתם נמי כתיב כל מחמת לא תאכלו: **א"ה"ג אלא לאפוקי מראביי**. ה"ק דשאור עדיפא לאשמעינן
דלא כחזי והא קמ"ל דאין הקטרה כו' ואי איכא צירוף אין ואי לא לא והכי מפרש ליה לברייתא דפרק כל המנחות אין לי אלא כולו
פ' כזית מקצתו פ' חצי זית דהכי אית ליה עירובין מניין דהיינו מועט שאור מעורב דפי' אמניא הואיל ומעורב בהיתר יתבטל ת"ל כי
כל ולדידיה אין שייך צירוף דאף צפחות מכות שאור חייב ואפי' לאכזי דרביש מכל שאור צפחות מכות אמאי לא דרביש נמי חמץ לחייב
צפחות מכות לא תלעזר וי"ל דשאי גבי חמץ דכתיב זיה אכילה ואין אכילה צפחות מכות: **ל"ה שמעתא**. דר' אזהו
דצבאר איסורין אין היתר מצטרף לאיסור: **המקפדה** של תרומה. דבשיל עז וקפי ענין דיסא (ה) והשמן ענין דיסא (ה) וזיתין ענין דיסא (ה)
שנגע טבול יום צפחות פסל את כולו עיקר ודאי של תרומה ועבול יום פוסל את התרומה המקפדה של חולין והשמן של תרומה
ונגע טבול יום צפחות לא פסל אלא מקום מגעו בלבד: **ה"ג רש"י מקום מגעו אמאי** (ה) פוסל. הא צבטילמו¹¹ תנלין דקסבר¹¹ דימוע מדרבנן
הוא לאסור כלומר דמדאורייתא חד צבתי צטיל והא דתרומה צמד ומאה דרבנן הוא: **אמר רבה בר בר חנה** (ה) **מדאורייתא הוא**
הוא"י וזר לוקה ע"יו בבזיה. משום דשם תרומה עליה [הלך] לגבי טומאה נמי שם תרומה עלה] ומיהו לא חמירא כתרומה עלמה ליפסול
כולן לשון רש"י [בפסחים] וקשה לרבינו עקיבא דהמפרץ וצבטיל ברוכא משמע שהשם והשמן אינו צנין דלדבר שהוא צנין אין מתבטל ולא
משמע הכי [דקתני] ונגע טבול יום צפחות מכות שאור חייב ואפי' לאכזי דרביש מכל שאור צפחות מכות אמאי לא דרביש נמי חמץ לחייב
והשמן צנין ותו דיסא דה' משנה צפחות טבול יום (ה"ג מ"ג) א"ר יהודה אימתי צומן שהם גוש צקערה צומן דיאריי שהוא צנין וע"ק
לרבינא דתנן התם עישה דמקפדה צפחות מכות וכו' ור' ור' א' אומתי צומן שפלת אלמא דמועט ומעורב ואינו ניכר לא
מפליגי צין מקום מגעו שלם לא תאכלו דהוא עיקר ודאי של תרומה ועבול יום פוסל את התרומה המקפדה של חולין והשמן של תרומה
על המקפדה ונכריין ורישא צפחות של תרומה ושם ושמן כוליה חולין י"ל דהשם והשמן הוי כידות לטומאה דכידות אוכלין אמרינן צעלמא
(חולין דף ק"ה). שהן מציאות את הטומאה אבל מקפה של חולין ושמן של תרומה לא פסל אלא שם ושמן שנגע צו וה"ג והוינן צה
מקום מגעו אמאי פסל הא לא הוי צבילה וצעניי רש"י לא ישרה זאת הגירסא צצכמה מקומות פ' שאוכל מקבל טומאה אפי' צכל שהוא
כדרש"י צב"כ ארוב יטמא ממלד שמתמא צכל שהוא יכול אף לאחריים צכל שהוא ת"ל אשר יוכל אוכל הנאכל צבת אחת והיינו צבילה ור"ת
אומר דאסמכתא צעלמא הוא צצכמה' אלהות (פ"ג מ"ה) תנן פחות מצבילה אוכלין¹² וקתני סיפא זה הכלל הטמא אינו ממעט והא דייקא והא [לא]
הוי צבילה צ"ל דלאו אשמן דייק דמשקין טמאין צפחות מצביות אלא חשום פריך וא"ת ומאי פריך והרי שם ושמן (ה) אחת הוא שאין
מקצתן טומאה פחות מצבילה מדאורייתא מ"מ ד' פסלי שפיר אע"פ¹³ דאין צבטילן טומאה מדאורייתא ודא"ת מדרבנן טמאין ואפי' פריך
הא¹⁴ דפסלי ר"ל מדרבנן וי"ל דלשגא דפסל משמע מדאורייתא: ומשני דהואיל דזר לוקה כזית ולא דוקא נקט לוקה דהוא מלאה טומאת
שם מדרבנן אלא הכי קאמר הואיל וזר לוקה עליו צביות אילו היתה תרומה דאורייתא דין הוא להחשיבה ולא יקטיל אגב המקפה:
(ה) **משום** דהיתר מצטרף לאיסור. דאין נמלא¹⁵ ה' שיהא לוקה עליו צביות ואם תאמר ולימא הואיל וזר לוקה עליו צביות אם
היה מלקט וזכר (ה) משם כזית ור"ת דאין דרך אכילתו צכך ומשום דך עטמה לית לן למימר שלא יתבטל אגב המקפה:
מאי טעמא לאו משום דהיתר מצטרף לאיסור. אלמא אפי' צבאר איסורין נמי אית להו היתר מצטרף לאיסור [ואת אמרת] דווקא צבוי:

הגהות מהר"ב גושבורג

א' ב"ר א' (בבבב הקודם)
איכא ופי' דרשינן ליה
כדפי' ר"ת. תיבות דרבי
ר"ת מנחת. ופי'
כדפרישית א"מ וישיש
דו"ק: [ב] ד"ה כמאן וכו'
לא דרשי מני כל. מיתר
מני כל מנחת. ופי' מכל
כ"ל חייב. וישיש:
ג] ב"ר חצי קאמר וכו'
עירובו וכו' לנרץ היתר
לאיסור וכו' וצבילה אפי'
אינו צענייה [אלא] מחו
כ"ל: ד' מ"ה אמר רבינא
וכי מ"מ מדרבנן פסל
וכי כ"ל: ה] ד"ה משום
דיהיר וכו' לדין נמלא.
כ"ל דאין נמלא משום
כזית שפאלל דרך אכילה
המקפה. א"מ:

מוסף רש"י

אף שאור בכל הקטירו.
נמי היתר מצטרף לאיסור
אם הקטיר חצי זית חמץ
וחצי זית מלאה פטור ואינו
מערובץ מלאה כל אחד
ניכר. כמאן ב"ר א' דרבי
כל ב"ר כל המנחות תניא
כי כל שאור וכל דבש
מקטרו אין לי אלא
כולהו. פ' ה' עירובין דהיינו
ב' זיתים דבבב אין קומץ
פחות מב' זיתים מקצת
מנין חצי קומץ דהיינו
זית ת"ל כל. עירובין מנין.
פ' חצי זית שאור וחצי
זית מצה דהיינו היתר
מצטרף לאיסור ת"ל כי
כל. והיינו דקאמר כמאן
כל ב"ר א' דרביש כל גבי
כל מחמת לא תאכלו
לרבות כוחה הבבלי ושכר
המדי. ופליגי רבנן פ' ואלו
עוברין וכוון דרביש כל
למקצתו ייתיר להיך כל
לרבות עירובין דהיינו היתר
מצטרף לאיסור אבל לרבנן
דלא דרשי כל איצטריך
כל לרבות מקצתו
והיתר מצטרף לאיסור
אין משמעני מנייה. אי
הכי לענין חמץ בפסח
נמי לר"א היתר מצטרף
לאיסור דכתיב ביה כי
כל אוכל מחמת אה"ג
אלא לאפוקי מאביי דאמר
היינו כותבין בפחו' מכות
ומפריש בהייתא דפי' כל
המנחות אין לי אלא כולו
דהיינו כותבין דל' לאביי
הי קטרה בפחות מב'
זיתים מקצתו מנין פ' חצי
זית ת"ל כל. עירובין מנין פ'
מנע שאור מעורב בהיתר
דפי' הואיל ומעורב בטל
ת"ל כי כל ולדידיה לא
שייך למימר שאור היתר
למצטרף לאיסור דהא אין
צריך צירוף דאפי' פחות
מכות מייחייב. ועדיפא

ליה למקט שאור לאפוקי מדאביי וא"ת ולאביי דרביש כל דשאור לפחות מכות אמאי לא דרביש נמי גבי חמץ
לחייב עליו בפחות מכות וי"ל דגבי חמץ שאני דכתיב ביה אכילה ואין אכילה בפחות מכות: ל"ה שמעתא. דר'
יוחנן. המקפה בבביל עז וקפי כגון דיסא וכווצה בו. והשום והשמן התנונים בו לתבלין הם של חולין. פסל
הכל דמקפה עיקר וטבול יום פוסל את התרומה. והוינן בו מקום מגעו אמאי פסול הוא חולין וכלו תבלין ברוכא
דקפי' דדימוע אסור מדרבנן. ואמר רבה בר בר חנה דדימוע דאורייתא והואיל וזר לוקה עליה בכזית משום דשם
תרומה עליה הלכך לגבי טומאה נמי שם תרומה עליה ומי לא חמירא בו כתרומה עמה כולה כדפי' רש"י בפסחים:
ומאי טעמא וזר לוקה עליה בכזית משום וזוה לא אכיל כזית תרומה לאו משום דהיתר מצטרף לאיסור.